

ζάτι πέννες μεγάλες, σάν «σημοποιάτολες», στρώνουν ζάτω τὰ χωριά... ἐγάλασε ὁ κόσμος...

— «Σεραφεῖος Νικόλαος. Ποῦ ἐγεννήθηε καὶ ποῦ κατοικεῖς;»
— Ποῦ ἄλλου ἀπὸ τὸ χωριό μου;
— Κατηρωρεῖσαι ὅτι ἀμήροστε, δι' ἰδίων ὀφείλο... ἀπόξω βλέπετε τὰμάθα, τὴν πολὺπαιον συλλογήν τοῦ μεγάλου Ἀγγλου ἐντομολόγου Σέρ. Γουόττερ-Φλιτ, ἀξίας 160 γυλιάνων δραγαμίων. Ἐτοί μοῦ λέγουνε.

— Βέε, ἢ οἱ σὰς γελᾶτε, τοῖς ἀπάντησα ἐγώ. Ποιά περιουσία!... Τὴν περιουσία του αὐτὸς τὴν ἔχει στὴν Ἀγγλία. Ἀσπίδες, βαθρόζους, ὄφιδες καὶ σκολοπέντρος εἶχε μέσα στὰ σκακουλία του, καὶ τὰ τέταξα στὸν «κόλιμπος» νὰ μὴ μοῦ γᾶνε τὰ παιδιὰ μου. Γραμματικὸν ἀνδρόλοιο ἔσσεῖ καὶ πιστερετὰ τὰ ψημιά του!... Τίποτε αὐτοῦ. «Φθορά ξένης περιουσίας, φάνασε ὁ ἕνας» ἀπ' ὄξω τὰμάθα, ὁ κακοσοφίζκος, π' ἀνάθειά τα! — «Κοιτῆρ, ἐσπῆλσε ὁ ἄλλος. Ἐφρανε» ἔφραναν στὸ σπίτι καὶ στὸ χωριό, φέρανε δευτῶνος, καὶ τοὺς δύο μετρεχθῆδες ἀπὸ τὸ Χαρδῶα, ἀποσπῆματα γυριζὰν ἐπᾶε, ἔξη μὴνε, μαρτυροῖσι σάν τὸν Χριστό, ξόδεμα τὰ μαλλοκέφαλά μου, διηγήθουσι, δικαστικῶς κλητήρες καὶ χαροτόσημα, ὅστε τὸ διάλοιο νὰ ἰδῆ κανεῖς, ὅστε νὰ κἀνὸ τὸ σταυρὸ του, καὶ τέλος μὲ χλίμα βᾶσανα ἐγλύτωσα!... Καὶ τώρα ἔρχεται ὁ κῆρ Γεωργίου ἀπὸ δὴ καὶ μοῦ λέει, νὰ νινγητάμε, λέει, τίς ἀσπίδες!... Μωρέ, ἐγὼ καθε ἀσπίδα καὶ ἐνὰ τόλληρο τὴν πλήρωσα στὸν Ἑγγίλεο τὸν κενουκόλοσ καὶ τώρα ν' ἀνοίξω ἄλλες φράιγκες μαζί τους!... Νὰ μοῦ στοιχίη ὅσο καὶ ἐνὰ κατῶνα ἢ καθε μᾶ;... Ἄν τοὺς χρῶσονται ἢ ἀσπίδες στὴν Ἀθήνα καὶ θέλουνε νὰ τίς μαζέψουν, ἔς φέρουν τὸν ἐντομολόγο γιὰ νὰ τίς μαζέψῃ. Ἐγὼ δὲν τὸ κοινάω ἐπᾶε...

Ἡ Δουκίσση, πὸ ἀνεκτικὴ φρονιά ἀπὸ τὴ Δικαιοσύνη, ἐσταμάτησε καθε δίκην κατὰ τοῦ Σεραφεῖου, καὶ ἐδόθη ἀνταρτίη γενική, πὸ ὅλες τίς ἀσπίδες τοῦ χωριού του!...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΕΚΛΕΚΤΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

Ὁ βασιλεὺς τῆς Βαυαρίας Ὅθων ἐκτιμοσε πολὺ τοὺς ἠθοποιοὺς καὶ ἄγαποσε νὰ τοὺς σιναναστορέφεται σιγά.

Μιά φορὰ μαθαίνοντας ὅτι κάποια γνωστὴ του κυρία τῆς ἀριστοκρατίας ἐπρόκειτο νὰ δώσῃ δέκτινο πρὸς τινὴν μερικὸν ἠθοποιοῦν, θέλησε νὰ τοὺς ἐκπλήξῃ, παρουσιαζόμενος ἀπροσδοκῶσις στὴ συγκέντρωση.

Τὴν ὥρα λοιπὸν ποὺ εἶχε στρωθεὶ τὸ τραπέζι, μπῆκε ἀδόρυθα ἀπὸ τὴν πόρτα καὶ σέκπασε μὲ τὰ χεῖρα του τὰ μάτια τῆς κυρίας ποὺ εἶχε τὴ σάχη τῆς γνωσιμένη πρὸς αὐτὸν, λέγοντις τῆς :

— Μαντέψατε ποῖὸς εἶμαι!
— Ἄ, ἔσαι ὁ ἠθοποιοὺς Λόβε! ἀποκρίθησε ἐκείνη. Σε γνώρισα ἀμέσως, γιατί μμείοισα τὴ φωνὴ τοῦ βασιλέως...

— Ἀλήθεια; εἶπε ὁ βασιλεὺς ἀποσφύροντας τὰ χεῖρα του καὶ ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν ἀναφερόμεντα ἠθοποιοῦν, ὅστις ἤταν ἐπίσης ἐκεῖ. Εἶμαι πολὺ περιεργὸς λοιπὸν ν' ἀκούσω πὸς τὰ καταφῆρες σ' αὐτὴ τὴν ἀτομίμωσι. Γιὰ ἄρχισε νὰ ἰδοίμει...

Ὁ ἠθοποιοὺς θέλησε φρονιά νὰ ἀποφύγῃ τὸ παίγνιδι, φέρνοντας διάφορες προφάσεις, ἀλλὰ ἐπειδὴ ὁ ἠθῆλὸς ἐπισκέπτης ἐπέμενε, ἀναγκάστηκε νὰ ὑποκίνηθῃ.

Κάθισε λοιπὸν μπρὸς σ' ἐνὰ μικρὸ τραπέζι καὶ ἀπομιμούμενος στὴν ἐντέλεια τῆς φωνῆ τοῦ βασιλέως, εἶπε :

— Πηγαίνετε νὰ ζητήσετε τὸν ἰδιαιτέρου σιμβολοῦ μου κ. Ρέντι. Τὸν θέλω ἀμέσως.

— Ἐξοχα, εἶπε ὁ βασιλεὺς μὲ θαυμασμό.
— Τί ἀγατὰ ἢ ἠμετέρα Μεγαλειότης; ἐξακολούθησε ἀλλάζοντας τὸν ὁ ἠθοποιοῦς.

— Μπράβο! ἀνεφώνησε ὁ Ὅθων ἐνθουσιασμένος. Σάν ν' ἀκούω τὴν ἰδία τὴ φωνὴ τοῦ σιμβολοῦ μου.

— Ρέντι, συνέχισε ὁ καλλιτέχνης, ἀπομιμούμενος τῆ βασιλικῆ φωνῆ, ἀφῖο νὰ στελεῖται στὸν Λόβε διακόσια φλορίνια, γιατί εἶνε μοναδικὸς μῦθος. Τ' ἀκούεις; Διακόσια φλορίνια!

— Θὰ τᾶχης, κατεργάτη, ἀποκρίθηκε γελώντας ὁ βασιλεὺς, καὶ τοὺς ἄστειλε πράγματι τὴν ἄλλη μέρα.

Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΨΕΜΜΑ

Ρώτησαν κάποτε ἕναν σοφὸ, πὸς θὰ μοιροῦσαν νὰ διακρίνουν τὴν ἀλήθεια καὶ τὸ ψέμμα.

— Ἀφήστε τα νὰ περάσουν καὶ τὰ δύο ἀπ' τὴν ἰδία πόρτα, τοὺς ἀπάντησε ἐκεῖνος, καὶ θὰ ἰδῆτε πὸς ποῖοτὸ θὰ παρουσιασθῇ τὸ ψέμμα!...

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Ὁ ἕνας ποτὲ δὲν περνοῦν ποταμοὺς ἢ γράσια χωριστά, ἀλλὰ διαγάνουν ὁ ἕνας τὴν οὐρὰ τοῦ ἄλλου καὶ εἶται προχωροῦν ἐν ἀσφαλείᾳ ὅλοι μαζί.

— Οἱ Τάταροι ὅταν πολεμοῦν φροντίζουν νὰ ἔχουν γραμμένον τ' ὄνομά τους ἀπάνω στὰ βέλη τους, γιὰ νὰ μαθαίνουν οἱ ἐχθροὶ τοὺς ἀπὸ ποῦν δεχτήριον τὸ χτύπημα.

— Ἡ αὐτοκράτειρα Μαρία Θρησεία κατεσκεύασε τὸν τάφο της πολὺν καιρὸ πρὶν πεθάνῃ καὶ τὸν ἔδειχνε συχνὰ στὰ παιδιὰ της γιὰ νὰ μὴν εἶνε μάταια καὶ ἐπιτόλαια στὴ ζωὴ.

— Ἐνα μικρὸ κοντάλι χωράει ἐξήντα σταγόνας.

— Ὁ ἕλενας εἶη πολλὰς φορὲς ἀπάνω ἀπὸ 150 χρόνια.

— Ἡ σιμπλῖνια περιέχει οἰνόπνευμα 12 τοῖς οἶο.

— Τὸ ἄρωμα τοῦ βουτιχου ὀφείλεται στὰ... μικρόβια—τὰ ἄλλα δὴ δέβαια—ποὺ περιέχει.

— Ὁ Βηλαρῆς, ὁ περὶφρῶς ποιητῆς καὶ γιατροῦ τοῦ Βελγῆ Πασᾶ τῶν Ἰοαννίνων, ἀπέθανε στὸ Ζαγόρι στὰ 1823. Ἡ πρώτη ἐκδοσις τῶν ποιημάτων του ἔφρανε στὴν Κέρκυρα στὰ 1826, πρὸς περιβάλλον τῶν οὐαγενεῶν του.

— Ἐν καιρὸ μάχης τὰ πουλιὰ ἐξακολούθηον νὰ ψάλλουν, χωρὶς νὰ τρομάζου.

— Στὴν Ἀγγλία μεταξὺ 350.000 ἀνθρώπων ὁ ἕνας σκοτώνεται ἀπὸ κερᾶν.

— Οἱ ἀεροπόροι σινηθίζουιν νᾶχουν μαζὺ τους γιὰ φιλικὸτ ἐρίζες ἀπὸ μουστίκα... τίγρωε.

— Ἡ μεγαλειετηρ προσβολὴ γιὰ μιὰ γυναίκα Ἰνδοῦ ἠγεμόνος, εἶνε νὰ τὴν καλέσῃ νὰ χορῶφτε.

— Το μεγαλιετηρο γνωστὸ βάθος θαλάσσης εἶνε ὀχτομίμη ὠιλια.

— Ἀπὸ πέντε παιδιὰ τὸ ἕνα πεθαίνει πρὶν συμπλήρωσι τὸν πρώτο χρόνον.

— Κατὰ ἐξρημοποιήσαν πρώτα τὰ Ἰνδικὰ τᾶγματα.

— Τὰ λάντῶ ἔχουν τᾶσι τὸ ὄνομά τους ἀπὸ μιὰ Γερμανικὴ πόλι, ὅπου καὶ κατασκευᾶσταν γιὰ πρώτη φορὰ.

— Τὸ χρῶσάμ ζυγίει εἰκοσι φορὲς περισσότερο ἀπὸ ἴσον ὄγκο νερού.

— Ἡ ἐπιρρολήγῃ κατὰ τὸν μεσοῖωνα εἶχε μήκος 16 ποδῶν.

— Οἱ χαυλιόδοτες τῶν ἐλεφάντων τῆς Ἀφρικῆς ζυγίζουιν πολλὰς ἐκατὸ ὀκάδες ὁ καθένας.

— Οἱ καργαροὶ μοιροῦν νὰ πηθοῦν σὲ ἀπόστασι εἰκοσι ποδῶν.

— Στὴν Ἀμερικὴ κάποιος ἐργατικὸς σὺλλογος ἔχει γραμματίετα ἕναν ἀνάτηρο, χωρὶς πόδια καὶ χωρὶς χεῖρα, ὁ ὁποῖος ἐν κῆπιτις γράφει θανατίετα μὲ τὸ στόμα!

— Οἱ ναυτικοὶ, ὅταν προσεγγίζουιν ὀγκόλατους, τοὺς καταλαβάνουιν ἀπὸ ἕνα ἰδιαιτέρου ὀρεθῆ ἀέρος ποὺ φρεῖ ἔσφρακτα.

— Τὸ φίλι εἶνε ἀγνωστοτὸς γιγενεῖς τῆς Αἰθιοπίας καὶ στοῦς Ἑσκιμώους.

— Ἐνας γιατροῦ ξένος ἰστορηθίει, ὅτι γιὰ νὰ περάσῃ ὁ κεφαλὸπονος, ἄρκει ὁ ἀσθενὴς νὰ περᾶτῃη πρὸς τὰ πίσω ἐπὶ 10 λεπτά.

— Ἡ Κοῦβα εἶνε ἡ χώρα ὅπου δὲν πέφτει χιόνι ποτὲ.

— Τὰ πεπόνια ἦσαν γνωστὰ ἀπὸ τῆς ἀρχαιότητις στοῦς Ἕλληνας καὶ στοῦς Ρωμαίους.

— Τὸ μεγαλιετηρο ἄνθος τοῦ κόσμου βοῖσκειται στὴ Σουμάτρα καὶ μοῖαίει κατὰ τὸ μέγεθος μὲ τροχὸ ἀμάξης.

— Στὸ Σιζιλευ τῆς Ἀγγλίας ἰπλάχει μιὰ ἐκκλησία, ὅπου ἡ ἠχὴ ἐπαναλαμβάνει, πολὺ καθαρά, δὴλόκληρη φορὰ ἀπὸ 21 συλλαβῆς.

Ο ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ

ΑΝΕΜΟΝΕΣ

ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

Ἡ ἐλεμησιονή εἶνε τὸ ἀλάτι ποὺ ἐμποδίζει τὴν ἀποσύνθεσι τοῦ πλοῦτου.

— Ἡ σέφιμς ἠφᾶνει, ὁ λόγος κεντὰ.

— Τὰ ἐλαττωμάτια μας εἶνε οἰκτις στὰ μάτια τῶν φίλων μας, ἢ ὁποῖες μεγαλοῦνον ἐφρόσον διεί ὁ ἥλιος τῆς εὐτυχίας μας.

— Ἡ καλὲς βρῶσες φαίνονται στὸν καιρὸ τῆς Ξηρασίας κ' οἱ καλοὶ φίλοι στὸν καιρὸ τῆς δυστυχίας.

— Τὸ μονοπάτι ποὺ φέρχει στὸ ναὸ τῆς ἐλευθερίας κεντὰ ἀπὸ τὸ πεδίο τῆς μάχης.

— Πρέπει νὰ κρῖνη κανεῖς τὸν ἑαυτοῦ ἐπὶ πολὺν καιρὸ, πρὶν ἀποφασίση νὰ καταδικάσῃ τοὺς ἄλλους.